

One też mają dusze

TEKST:

Anna Augustyniak

Poprzez poezję również można przekazywać **prawdę** na temat losu zwierząt. Przedstawiamy wiersz **Anny Augustyniak** z tomiku **„Między nami zwierzętami”**

o trawieniu

Wnosząc w dom swój
kawałek czyjegoś życia, choć bez życia,
zabija się tego, którego zabito,
chowając [jak do trumny] do lodówki.

Nasza cywilizacja opiera się na trwodze,
organicznej i granicznej,
wdech i wydech, wdech
i ostatnie tchnienie, kiedy ciało
przytomne stygnie w bólu
i przeobraża się w coś do żucia i połykania.
Potem przemysłowo ustala się
termin przydatności do spożycia.

Spożywani też czekają na zbawienie?

W teologii nadziei może chodzić
o przyszłość trawionych.
Kto liczy, ile trupich szczątków do ust włożył,
ile z odbytu jego wyszło
i spłynęło rurami kanalizacyjnymi
gdzieś w głębiny szamb?

Ile przetrawionych istot czeka na zbawienie?
I odrodzi się do życia wiecznego
wszystko, co stworzył Pan na tej ziemi.
I wyjdzie z nas każde zjedzone zwierzę.
I życiem wiecznym cieszyć się będą
kurze udka, szyjki indycze
i żeberka, i skrzydełka, i nóżki.

